ISSN 0132-4462

ЛИПЕНЬ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 14 (1152)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ну, то як, приступимо до збирання врожаю!

«Ми повинні оголосити справжню війну такій практиці, коли наші демократичні норми й установлення не підкріплюються ділами, коли задовольняються лише формою, видимістю справи».

(З промови Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС).

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ану, хлопці, давайте на цехові збори! Буде серйозна розмова про дисципліну.

«Тих.., у кого трапляється свого роду «висотна хвороба», підстерігають серйозні небезпеки і зриви».

(З доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, секретаря ЦК КПРС товариша К. У. Черненка на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

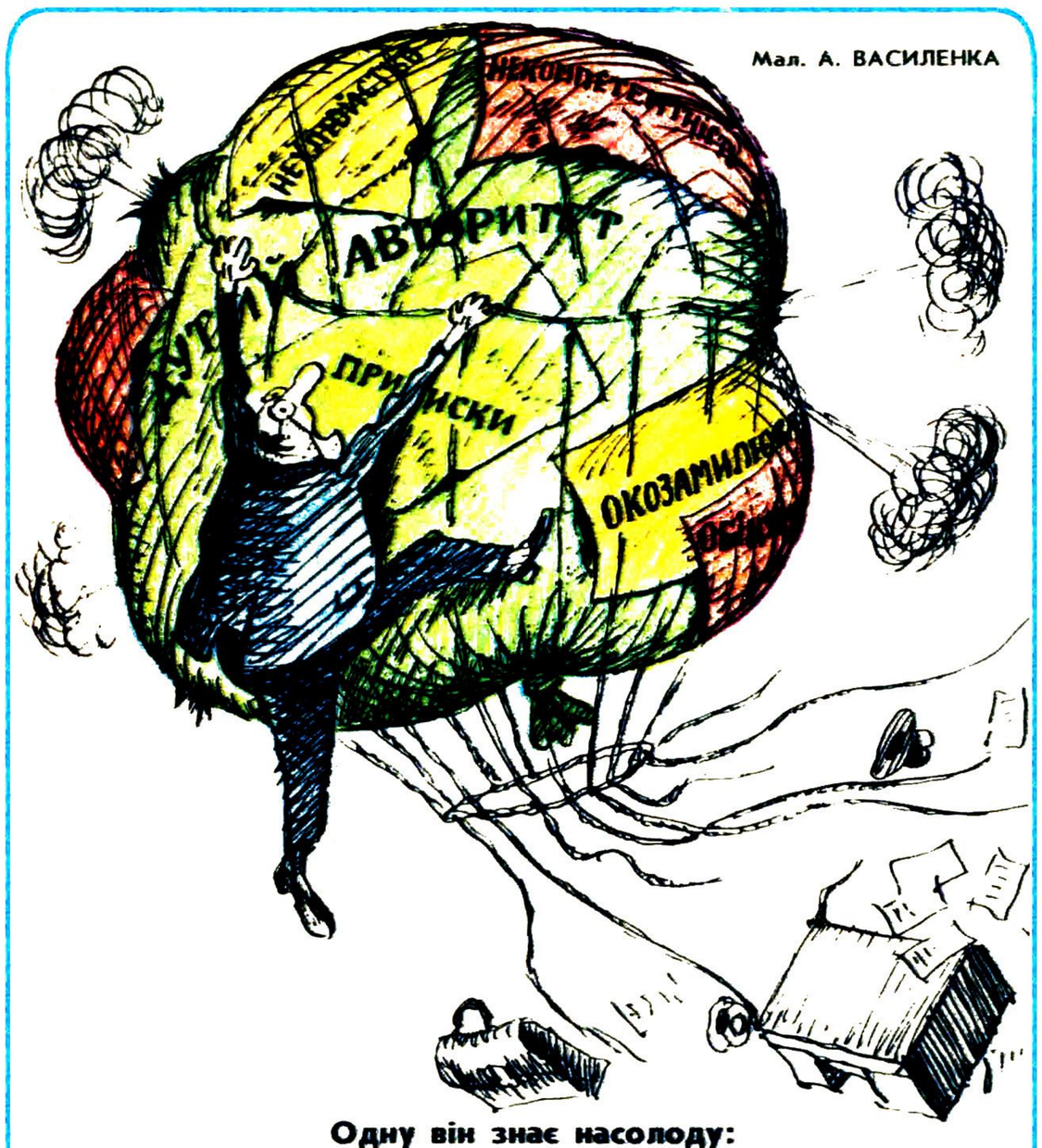

Одну він знає насолоду:
піднятись вище... від народу.
Не слід би забувати лиш:
далеко так не залетиш!

«Не можна залишати без принципової, партійної оцінки і дії тих осіб, які свідомо чи несвідомо, що називається, співають з чужого голосу, поширюючи різного роду плітки і чутки».

(З доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, секретаря ЦК КПРС товариша К. У. Черненка на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Підсилювач.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Друшляк з гарантією

Подумати тільки, чого були варті колись безпаспортні і безгарантійні ложки, виделки, качалки, ополоники, друшляки. Купив, скажімо, виделку. Купити — купив, а яким боком, даруйте, яким робом нею користуватися? Яким кінцем до рота приставляти? Те ж саме і щодо друшляка. Що в нього насипати, що наливати? Яким боком повертати? Словом, суцільні проблеми.

Зате тепер із друшляком — ніяких проблем. Тут, правда, маємо зробити невеличке уточнення: ніяких проблем із друшляком виробництва Харківського моторобудівного заводу «Серп і молот». А це тому, що до кожного друшляка покупцеві люб'язно пропонують з тонким естетичним смаком оформлений паспорт — інструкцію. Яка мила, симпатична представниця щонайпрекраснішої половини людського роду зображена на обкладинці. Яка зачіска, фартушок, лебедина шия! А який друшляк у її руках — диво з див!

Та годі про художнє оформлення. Головне — сам паспорт-інструкція, що складається з шести розділів. Усвідомлюємо, що просто переказати зміст цього незрівнянного документа було б великим гріхом. Тільки дослівно! Принаймні — основні розділи.

I. ПРИЗНАЧЕННЯ ДРУШЛЯКА

Друшляк призначено для різних кухонних робіт по приготуванню страв.

II. КОМПЛЕКТНІСТЬ

1). Друшляк 1 шт.
2). Паспорт-інструкція 1 шт.
3). Упаковка 1 шт.

III. ДОГЛЯД І ЕКСПЛУАТАЦІЯ

Друшляк має два упори, що дозволяє встановити його безпосередньо на каструлю. Дряпати (шкребти) гострими предметами сітку друшляка не рекомендується, оскільки це призведе до поламки покриття.

Після користування друшляк промити теплою водою і просушити.

Пластмасова ручка друшляка складається з двох половинок, які легко збираються і розбираються.

Мити кип'ятком пластмасові ручки не рекомендується, бо це може призвести до їх короблення.

Сітку охороняти від сильних ударів, оскільки від цього вона може втратити форму.

Четвертий розділ присвячено «Підготовці друшляка до роботи», п'ятий — «Свідоцтву про прийняття», а заключний — «Гарантійним зобов'язанням», з яких випливає, що при дотриманні споживачем умов експлуатації і догляду, він, себто споживач, зможе користуватися друшляком аж 12 місяців. І не менше!

А тепер скажіть, яка домогосподарка не умиється сльозами радості, ознайомившись із цим документом, у якому що не порада — то на вагу золота!

І все ж, враховуючи, що вдосконаленню немає меж, хотілося б подати на розгляд виготовлювачів друшляка, заодно й авторів паспорта-інструкції, кілька пропозицій.

1. Розробити перелік несправностей друшляка, заходи по їх запобіганню, методи і способи їх усунення.

2. Запровадити гарантійні талони.

3. Назвати майстерні, які б ремонтували друшляки.

4. Вказувати тираж паспорта-інструкції, тип і сортність паперу, дані про кількість деревини (в кубометрах) чи лісонасаджень (у гектарах), котрі йдуть на виготовлення паперу для такого вкрай необхідного документа.

Врахування останньої пропозиції, безумовно, викличе незвичайний інтерес не лише у покупця, але й широкої громадськості.

В. КИРИЛЕНКО,
О. ТРУХАНСЬКИЙ.

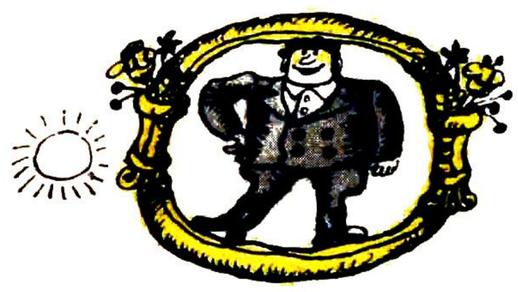

НАД ФАКТАМИ

Мушу, товариші, відразу вас попередити, що, перевіряючи скаргу колгоспників села Райгорода Кам'янського району на голову місцевого колгоспу О. І. Приходька, я виявився не на висоті: не зумів піднятися над фактами, глянути далі, ширше і глибше. Або, як натякнув мені другий секретар Кам'янського райкому партії О. С. Холявко, «пішов на поводу у недоброзичливців голови колгоспу».

А воно таки й справді — пішов. Підтвердився, наприклад, такий факт: Приходько обізвав злодійкою колгоспницю, бо зустрів її на вулиці з трилітровою банкою молока і вирішив, що воно — з ферми, а коли виявилося, що жінка купила його в сусідки — навіть не вибачився. От я відразу й подумав: а голова, видно, грубіян.

Переконався, що іншим разом Приходько викликав до себе колгоспника — інваліда другої групи, обізвав його симулянтом, пообіцяв примусити взяти лопату й піти щебінь розкидати, і вже твердо вирішив: а голова таки справді грубіян.

А недоброзичливці мені тут же третій факт підсунули. У колгоспі за розпорядженням голови приорали велику ділянку сої. Один з механізаторів, І. П. Панченко, повідомив про це в райком партії. Райком не зрозуміло чому переадресував скаргу назад, правлінню колгоспу. Відбулося його засідання. І хоч сувору догану оголосили Приходькові, бо діватися було нікуди, у хвіст і в гриву дісталося Панченкові. Усі виступаючі, в тому числі й сам голова, затаврували його вчинок як непатріотичний по відношенню до господарства, як зухвалу спробу кинути тінь на добре ім'я керівництва.

Виходило, що голова, окрім усього, ще й не любить виносити сміття з хати.

— А ви послухайте, що далі було,— продовжували недоброзичливці...

Я послухав, перевірив почуте. Виявилося, що історія із соєю глибоко запала Приходькові в душу і він усе мізкував, як би йому перед Панченком у боргу не лишитися. Нагода, на його думку, виникла під час наступної посівної. Навідавшись у другій половині дня на поле, де працювали два агрегати — Панченка і Берези, Приходько побачив, що Береза ледь стоїть на ногах, але не від утоми. Панченко був як завжди тверезий, проте це не похитнуло рішимості голови показати нарешті йому, де раки зимують.

Наступного дня з'являється на світ пояснювальна, буцімто це Панченко приніс уранці пляшку самогону, усі її гуртом розпили, поснідали і рушили в поле. А самогон виявився незвичайним: звалив з ніг Березу та його напарника і не звалив господаря. Трохи згодом автор пояснювальної відмовився від своїх слів, пояснивши, ніби написав те, що йому звеліли, а насправді Береза підбадьорював себе власноручно купленим винцем. Проте його вже ніхто не слухав. Голова колгоспу оперативно зібрав партгрупу, наступного дня відбулося засідання партбюро. Виступаючі, а більшість з них — ті ж самі члени правління, які свого часу таврували Панченка за скаргу в райком, не зважаючи на пояснення Панченка, одностайно звинуватили його в спробі зірвати посівну кампанію. Тверезому Панченку оголосили сувору партійну догану із занесенням в облікову картку, а п'яному в дим Березі — просто догану.

Треба віддати належне Приходькові: у нього вистачило глузду не доводити справу до бюро райкому партії, яке, за статутом, повинне було затвердити або не затвердити стягнення,— від догани за версту тхнуло липою. Юридичної сили, таким чином, вона не набула, але очі Панченкові Приходько нею колов. І всім роз'повідав: скарги пише, а сам за організацію пияцтва «строгача» має. Розмову зі мною голова теж почав з цієї характеристики, забувши одну невеличку деталь: не дочекавшись, коли ж матеріали на нього потраплять у райком партії, Панченко подав заяву з вимогою зняти стягнення як безпідставне, і партійні збори цю заяву задовольнили.

От і скажіть мені: хіба можна розцінити цей факт інакше, ніж як помсту за критику?

А приглянувся я, так би мовити, до морального обличчя голови колгоспу,— ой, леле! Та за невинніші витівки деякі керівники злітали зі своїх насиджених місць. А тут у районній прокуратурі ціла тека є, пухкесенька і свіжесенька, в якій зберігаються з належною скрупульозністю запротокольовані свідчення далекого від цнотливості ставлення Приходька до колгоспного жіноцтва.

Чесно кажучи, і на мене особисто Олексій Іванович Приходько приємного враження не справив. Якщо послухати його — так пів-Райгорода — це його вороги, які тільки й чатують, щоб голова на чому-небудь спіткнувся.

Одне слово, ситуація така: або півсела треба виселяти — тих, кого такий голова не влаштовує, тоді Олексій Іванович матиме змогу спокійно головувати, або ж нехай село залишається на місці, а...

— Ні-ні-ні,— заперечив другий секретар райкому партії О. С. Холявко,— як голова Приходько нас цілком влаштовує. Звичайно, він — не цукор, звичайно, якийсь привід для скарг він дає. Але ми його за це суворо покарали.

Що суворо, то суворо. Тяжко поплатився Олексій Іванович за свої гріхи, на своїй шкірі відчув, що таке нещадна принциповість, ледь, бідолаха, її пережив. Хіба це жарти — схопити на бюро райкому суворе попередження!

А тому, переконував мене Олександр Степанович Холявко, тепер можна піднятися (і треба зуміти піднятися) над минулими фактами, глянути далі, ширше і глибше. Колгосп «Ленінським шляхом» — не на поганому рахунку. А це — дуже важливо.

Так от, спробував я, товариші, за порадою секретаря райкому піднятися над фактами — і не зумів. Так і продовжую вважати, що моральне обличчя керівника — річ не менш важлива, ніж прирости живої ваги тварин.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

P. S. А я таки погрішив проти істини: забув, що над одним фактом усе ж зумів піднятися. Мене переконували, ніби Олександр Степанович Холявко так захищає Олексія Івановича Приходька тільки тому, що вони — куми: мовляв, другий секретар райкому — почесний батько дочки голови колгоспу. Але, як бачте, я цей факт навіть не згадую у фейлетоні, бо не вірю, що кадрове питання може вирішуватися на рівні кумівства.

В. Б.

Подарунок нащадкам?

Частина І,
ненауково-фантастична

Віктор Саєнко витер піт з чола і сперся на заступ. Так, людина XXII століття не створена для фізичної праці. Але нічого не вдієш. Консервативне Територіальне геологічне управління не виділило жодного електроекскаватора, відмовило навіть у поганенькому глибинному зонді! У геології, бачте, давно існує думка, що предки ще наприкінці минулого століття вичерпали всі корисні копалини. І тепер, якщо й шукати нові родовища, то тільки на інших планетах. Таким чином, земні геологічні організації поступово перетворилися на спеціалізовані архіви, в яких зберігаються документи, що ілюструють блискуче минуле земних надр. Але вся заковичка в тім, що ніхто тих архівів уважно не переглядав. Хоча їх вивчення наводить на деякі думки. Узяти хоча б мінеральні добрива. Уважно співставляючи дані про їхнє виробництво і внесення в грунт, будь-яка людина, знайома з елементарною арифметикою, помітила б, що витрачалося добрив практично на 10 процентів менше, ніж вироблялося. Куди подівалась різниця? А десята частина — це, погодьтесь, немало. На саму тільки Полтавщину у свій час завозилося 650 тисяч тонн мінеральних добрив щороку.

Але ці «архіваріуси» й чути не хочуть про пошукові операції... Пригадавши, як він розпинався перед радою спеціалістів, Саєнко спересердя ввігнав лопату в землю. І раптом помітив, що вона посвітлішала. Далі — дужче. Через кілька штиків земля стала світло-сірою. Саєнко дістав електронний аналізатор. За хвилину він впевнився: під ним жила чистого фосфоритного борошна!

Частина ІІ, сучасна.

Десь за обрієм працюють хімічні заводи. Їх не видно. Навіть не чути шуму заводського. Але тут, на складських просторах Чутівського виробничого об'єднання «Сільгоспхімія», височать наслідки їхньої діяльності — купи мінеральних добрив. Фосфоритне борошно, амофос, нітрофоска... В міру необхідності з них черпають колгоспи й радгоспи й щедрою рукою розтрушують в полях. Щоб росло і родило. І не просто так, а згідно з доведеними планами.

Але поки технологічна необхідність в тім'я не клює, мінеральні добрива лежать на складських майданчиках. Це хороше, спокійне слово — лежать. Але абсолютного спокою не буває. Особливо, якщо лежати просто неба. Добрива вивітрюються, вимиваються дощами, через місяць-другий про заводську грануляцію лишається тільки згадка. Разом з ручаями в навколишні балки стікають поживні речовини, задля яких без перекурів гули згадані заводи і мотало по коліях великовагові поїзди.

Скільки їх витекло, включилося у вічний кругообіг води в природі? Скільки залишилося? Про це в Полтавській облсільгоспхімії не знають. Але ні в кого з агрохіміків, гадаємо, не вистачить духу твердити, що втрати ті не перевищують допустимих 0,5 процента. В цілому по республіці називають цифру незрівнянно вищу — 10 процентів.

Що ж стосується конкретно Полтавської області, то величина втрат становить професійну загадку для самих агрохіміків. Може, 10, може, 15 процентів. А може, й усі 20... Система обліку така, що втрат нібито немає. І довідатися про них можна тільки завдяки епізодичним перевіркам Держстандарту. Хоча... В Чутівському об'єднанні (керуючий А. В. Зернюк) добрива, які вивозяться в господарства, інколи зважуються на вагах сусіднього комбікормового заводу. А інколи й не зважуються... У подібний спосіб зберігають і відпускають добрива в Семенівській райсільгоспхімії (керуючий Н. Г. Редун). Так само — в Карлівці...

І завжди баланс «одержали — видали» нагадує футбольний рахунок «0:0». Мовляв, на складах нічого не пропало...

Чи сприяє така блискуча система боротьбі з реальними втратами? Вельми сумнівно.

Найперший аргумент, який доводиться чути, закинувши сільгоспхімії докір у поганому зберіганні міндобрив: «У нас бракує складських приміщень!» Правильно. Але ж можна — і треба! — краще використовувати існуючі споруди, протиставити нестачі критих складів чітку узгодженість усіх постачальницьких ланок. А що маємо насправді?

Склад на 7,5 тисяч тонн мінеральних добрив Карлівського виробничого об'єднання роками стояв без вікон, без дверей. І з добривами відбувалися приблизно ті ж перетворення, якби вони були просто неба: набиралися вологи, гранули руйнувалися...

Практично на всіх складських майданчиках облсільгоспхімії добрива змішуються як попало. Говорити про якусь технологічну доцільність внесення цих хімічних покручів у грунт не доводиться...

Проблеми постачання і зберігання добрив втягли у свою орбіту не тільки агрохіміків. Зачувши, що на станцію прибуває цистерна з вуглеаміаком, залізничники клянуть свою долю. Приміром, у другому кварталі цього року облсільгоспхімії належить одержати 50 тисяч тонн рідких комплексних добрив. Своїх місткостей для їх зберігання у неї нема. Є в колгоспах і радгоспах. Загалом на 40 тисяч тонн. Але вони вже зайняті! Попередніми поставками. Куди дівати ці пахощі: вуглеаміак, аміачну воду? А нікуди! Хай стоять на залізниці. Будемо вибирати в міру звільнення тари у господарствах...

Ясна річ, залізничники нервують. Звичайно, вони скаржаться. Мало того, вони штрафують!

Минулого року райоб'єднання сільгоспхімії Полтавської області виплатили залізниці за несвоєчасне розвантаження 56 цистерн майже 20 тисяч карбованців штрафу. І в цьому році події розвиваються за тим же сценарієм.

Цю ситуацію можна звести до того ж аргументу — бракує об'ємів, місткостей. Але чи завжди є потреба у накопиченні? Якщо так склалося, що в господарствах достатньо рідких добрив на цілий квартал, то чи не можна оперативно поміняти адреси поставок? Невже система сільгоспхімії — сліпа, раз і назавжди заведена машина? Не кажучи вже про те, що залізниця — не камера схову, і її рухомий склад повинен все-таки рухатись.

Частина ІІІ, підсумкова,
яка перегукується
з двома попередніми

Виявивши свою неспроможність встановити величину втрат у межах області і зупинившись на середньогалузевих 10 процентах, автор усі найкращі сподівання покладає на всеохоплюючий закон природи, згідно з яким ніщо в цьому світі не щезає безслідно і ніщо з нічого не з'являється. Хочеться вірити, що мінеральні добрива, які з року в рік вимивалися дощами, стікали разом з водою в яри та балки, не зникли бозна-де, а відклалися в нові родовища, утворили глибинні мінеральні жили... І колись, у далекому майбутньому, завдяки сільгоспхімії людство матиме приємний геологічний сюрприз і вкотре упевниться, що земля себе ще не вичерпала!

П. СТОРОЖЕНКО.

Полтавська область.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— То як провів відпустку!
— Чекав телемайстра, але так і не дочекався.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ЗАЗДАЛЕГІДЬ ДЯКУЄМО

добровольцям
із Товариства рятування на водах,
які погодяться

ВИТЯГТИ ЕКСКАВАТОР ЕКГ-4,6,

кинутий нами напризволяще і затоплений
на 5-й дільниці рудника
Верхньодніпровського
гірничо-металургійного комбінату.

Зголошуватися за адресою:
Дніпропетровська область,
Верхньодніпровський район,
м. Вільногірськ.

Дирекція комбінату.

ШУКАЄМО ДОБРОГО ДЯДЮ,

котрий очистив би для нас дитсадок, перетворений керівниками колгоспу «40 років Жовтня» на склад.

ДОШКІЛЬНЯТА СЕЛА ЗОЛОТАРІВКИ
Світловодського району
Кіровоградської області.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА ОРГАНІЗОВУЄ

для жителів с. Хомутця

ЭКСКУРСІЇ до ПОЛТАВИ

з відвіданням міської лазні, де вони зможуть побанитися, а скарги про те, що в Хомутці вже два роки не працює баня, відтепер не розглядатиме.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ
ІМ. ШЕВЧЕНКА
Миргородського району
Полтавської області.

Пийте чай

тільки з термосів виробництва Бучанського заводу скляних виробів!

ГАРАНТУЄМО,

що ніколи не попечете язика. Варто налити у наші термоси будь-яку гарячу рідину, як вона за лічені хвилини вихолоджується.

ДИРЕКЦІЯ
БУЧАНСЬКОГО СКЛОЗАВОДУ.
Київська область.

У клубі Харківської райсільгосптехніки відбудеться

ВЕЧІР ВИРАЗНОГО ЧИТАННЯ

рекламацій, що за останні два роки надійшли на адресу організації від Нововодолазької райсільгосптехніки у зв'язку з неякісним ремонтом ходової частини тракторів Т-74.

Примітка: вечір проводить відділ технічного контролю райсільгосптехніки.

УВАГА!

Радіотелевізійному ательє міста Виноградова (Закарпаття) потрібен умілець, який зумів би полагодити телевізор «Фотон-225», прийнятий за квитанцією № 780123 від громадянки Н. М. Чейпеш ще в грудні 1980 року. Оплата — за домовленістю.

АДМІНІСТРАЦІЯ АТЕЛЬЄ.

До відома керівників установ та організацій міста Києва!

Якщо ви бажаєте мати на своїй території купи сміття, укладайте договори з Київським спецавтокомунтрансом.

Недорого, всього за три з половиною тисячі карбованців на рік, ви матимете змогу час від часу милуватися рукотворними Еверестами.

За консультаціями звертайтеся до адміністрації Київського науково-дослідного інституту клінічної та експериментальної хірургії, яка уклала такий договір на вивезення сміття, а тепер не знає, що з тим сміттям робити.

Шукаємо водія-СМІЛИВЦЯ,

котрий наважиться водити автобус по дорозі Полтава — Підлепичі, яку ми проклали п'ять років тому і яка давно вже перетворилася на одну велетенську вибоїну.

Сміливцям звертатися за адресою: Полтава, ремонтно-шляхова дільниця Полтавського району.

СОВІСТЬ У ЖМЕНІ

Яхновський сидів біля вікна електрички як на голках, час від часу сторожко озирався, а праву руку напружено тримав у кишені.

«Спокійно, Миколо Андрійовичу! Спокійно! Нерви в кулак! — Може, все минеться»,— шепотів він пересохлими губами, коли до вагона заходив новий пасажир.

Та він проїхав одну зупинку, другу. По спині бігали мурашки. Від напруження сіпалося праве око і тремтіли коліна.

— Ваш квиток? — раптом зупинився біля нього чоловік у фірмовому кашкеті.

— Що? — жахнувся Яхновський і висмикнув з кишені руку.

На спітнілій долоні лежало кілька монет.

Але зекономлених мідяків, які забрали стільки нервів, на штраф не вистачило. І жителю міста Фастова Миколі Андрійовичу Яхновському довелося витягувати гаманець. І не тільки йому. Чекаючи контролера, не одну нервову клітину безповоротно втратили і Андрій Павлович Слопко з Ровно, і Віктор Павлович Ожинов з Вижницького району Чернівецької області, і Юрій Вікторович Гочапирський з Баришівки Київської області, і Василь Михайлович Сливка з Семенівського району Чернігівської області, і Валентин Дмитрович Котович з Одеси... Цей перелік можна продовжувати і продовжувати. Бо, як проінформували нас в управлінні Південно-Західної залізниці, тільки у приміських та місцевих поїздах щорічно штрафується більше ста тисяч безбілетних пасажирів. А це означає, що держава недоодержала б мільйони карбованців.

У декого склалася думка, що на дві-три зупинки навіть непристойно брати квиток. Мовляв, скільки тут їхати. Тут і пішки можна пройтись. Але не йдуть. Чекають електрички. І яким праведним гнівом вибухають, коли та електричка запізниться. І заспокоюються лише тоді, коли благополучно проїдуть без квитка, затиснувши, наче п'ятак, совість у жмені.

С. ДАВИДИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Відомо, що самогіпноз позитивно впливає на нервову систему деяких товаришів, береже їхне здоров'я, хоча, як бачимо з фейлетону «Сеанси самогіпнозу» («Перець» № 2) дуже шкодить справі. Надто спокійне ставлення деяких керівників виробничих підрозділів Харківського відділення Південної залізниці до своїх службових обов'язків призводило до того, що вагони під вантажно-розвантажувальними роботами систематично простоювали.

Як повідомив редакції Харківський транспортний прокурор А. Х. Мусякаєв, усі вказані у фейлетоні факти при перевірці підтвердились. Начальника станції Харків — Червоноградський Кобця С. П. з посади звільнено. На заступника начальника станції Свидла В. І. та завідуючого вантажним двором станції Махонькова А. Г. зроблено грошові нарахування для часткової компенсації збитків, завданих державі.

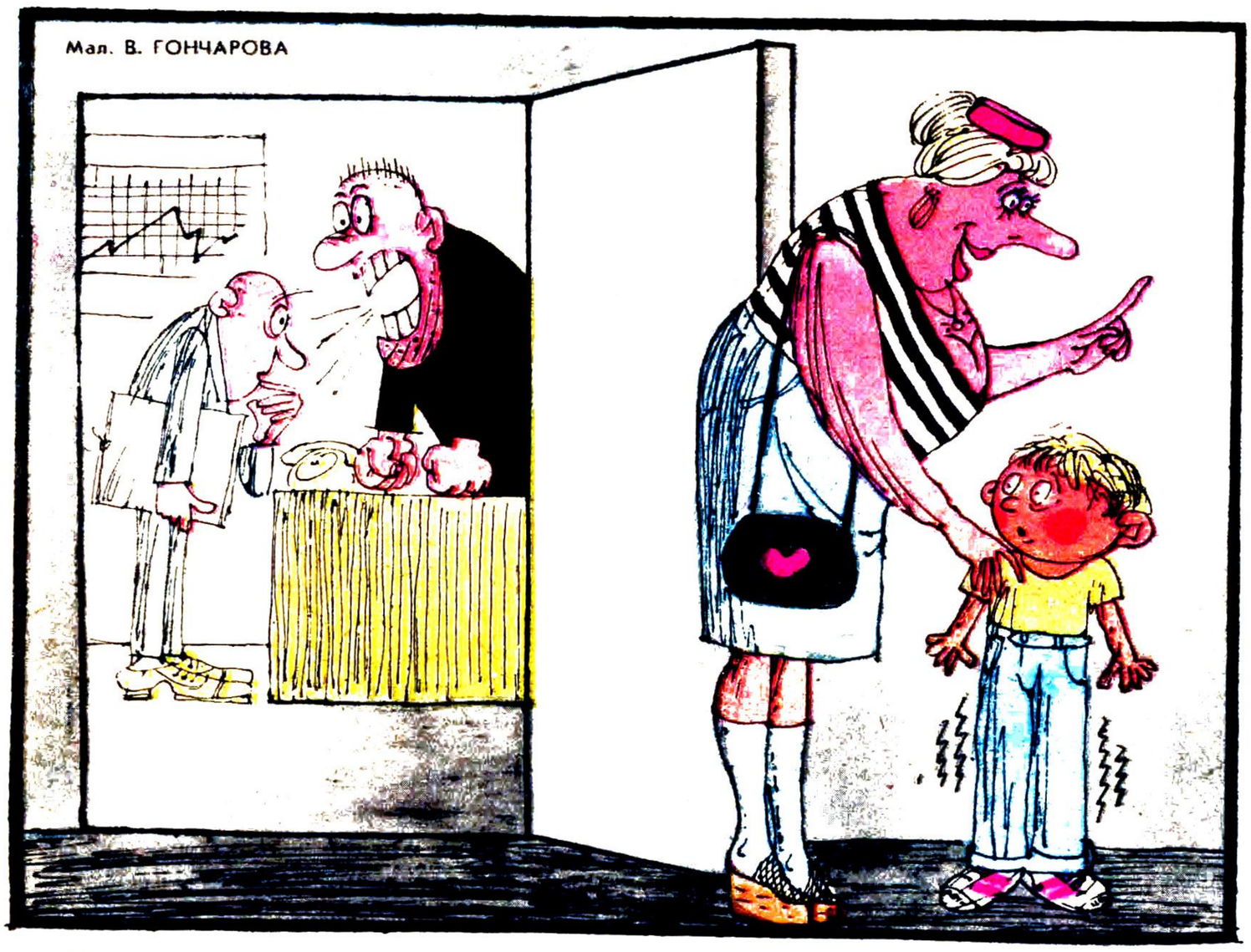

— Та що ти, Петрику, тато в нас добрий, лагідний. То він тільки на роботі такий.

ЯК ПОРЯДНІ ЛЮДИ...

ГУМОРЕСКА

Обідня перерва. Як завжди, крокую додому.

— Прителіпався! — привітно зустрічає дружина. — Грію, грію обід, а тобі й горя мало!

— Поки добрався... — мимрю. — Пішки дуже не розженешся.

— Порядні люди вже добрались! — вона красномовно показує на двір, заставлений автомашинами. — Порядні люди пішки не шморгають, а пір'ячком летять додому!

Мовчу — що скажеш? У дружини ідея фікс — щоб усе в нас було не гірше, ніж у сусідів. Стимулююча ідея. Правда, стимулює вона, в основному, сімейні скандали.

Не встигаю досьорбати борщ — загуркотіло.

— Подивись, подивись! — жінка прилипає до вікна. — Ач, козиряться!

Мені нічого дивитись — машини я впізнаю по звуку мотора. Така професія. Плюс трошки уяви.

Ось переможно рушає з місця Адаменко. Хвацько вилітає з двору Петренко. Вправно вирулює Сидоренко. Недбало — Тесленко. Цугом сунуть Гуркощук — Волощук — Бабійчук. Обганяють один одного Бекало і Мекало. І останнім урочисто залишає принишклий двір Гей-Бей-Хасан-огли.

— Живуть люди! — гірко підсумовує дружина. — Один ти — опецьок безперспективний, нічого в житті не досягнеш!

Щоб досягти чогось у житті, потай від жінки звільняюсь з безперспективної роботи автоконструктора, влаштовуюсь у іншому місці. Сяючі перспективи цього місця відкриваються переді мною в перший же день роботи. Точніше — в першу обідню перерву.

Додому прибуваю з такою помпою, що всі сусіди мало не вилазять з вікон. Бачу бліде обличчя дружини, на якому жах змінюється безмежною радістю, коли вона впізнає мене. Зламавши три саджанці, дві лавки і грибок, мало не скинувши з клумб машини Адаменка — Петренка — Сидоренка — Тесленка, ледве не розчавивши Гуркощука — Волощука — Бабійчука, трохи не розтрощивши Бекала-Мекала і майже перекинувши Гей-Бей-Хасана-огли, укріплююся на дитячому майданчику.

Двері в квартиру відчиняю ногою, і дружина падає мені на груди.

— Коханий! — шепоче вона. — Нарешті і ми, як люди!

З любов'ю подає вона обід. Прислужує, як рабиня султану. А я по-султанськи поглядаю у двір, де починають роз'їжджатися приголомшені і морально знищені сусіди. Обережно вибирається Адаменко на МАЗі. Вислизає Петренко на КрАЗі. Виборсується Сидоренко на КамАЗі. Видряпується Тесленко на БелАЗі.

Задкує Гуркощук на молоковозі. Бочкує Волощук на бензовозі. Рачкує Бабійчук на сміттєвозі.

Нишком тікає Бекало на пересувній книгарні.

Тишком зникає Мекало на розсувній кав'ярні.

І зовсім метафізично дематеріалізується Гей-Бей-Хасан-огли на автофруктоовочепоїзді.

...Тепер все у мене, як у порядних людей. Навіть краще.

Обідня перерва. Як завжди, крокую додому на своєму крокуючому екскаваторі.

Євген НАУМОВ.

НАРОДНІ УСМІШКИ

САМООБСЛУГОВУВАННЯ

Головний бухгалтер Петренко голосно чхнув і запитливо глянув на своїх співробітників. Та ніхто з колег не побажав йому здоров'я. Тоді він сам до себе промовив:

— На здоров'я. Дякую.

Повідомив І. ІВАНИШИН.

с. Дуба
Рожнятівський район
Івано-Франківська область.

ПОРАДИВ

Було це за старих часів. Перед великоднем ходить піп по селу — «данину» збирає. Заходить до тітки Секлети. А там — лише малий синок.

— Де мати? — запитує.

— Пішла до сусідів хліба позичати.

Піп розсердився. І от, виходячи з хати, він помітив на лежаку під рядниною жіночі ноги...

— Скажи, мармузо, матері,— звертається піп до малого,— щоб, як буде ще виходити з дому, забирала з собою і ноги.

Повідомив І. СЛІПЧЕНКО.

м. Кіровоград.

МАЙСТЕР

— Переробив оце я, куме, грубу, не димить уже, та й дров не треба багато — гріє добре.

— Найшов чим хвалитися! Он я переробив свою плиту вдома: така тяга, як укинеш поліно, то аж на став вилітає.

Повідомила П. АСТАФ'ЄВА.

с. Леонівка
Макарівського району
Київської області.

КОЛОДА

Одного разу Іван перебрав у веселій компанії і аж пізньої ночі з'явився додому. Б'є кулаками в двері:

— Від-ч.. чини!

— Хто такий? — дружина із-за дверей.

— Від-ч.. чини!

— Хто там?

— Ко-ко... колода!..

Дружина впізнала голос, відчинила. Чоловік хотів ввійти, зачепився об поріг і колодою гепнувся на підлогу. Трохи полежав, підняв голову і каже:

— А тепер пиляй! Я вже дома!

Повідомив В. ГУСАР.

м. Київ.

ВІДОМА ІСТИНА

— Пішли в буфет, вип'ємо по півбокала пива.

— Чому по півбокала?

— Та в цьому буфеті більше не наливають.

Повідомив О. СТЕЦЮК.

с. Павлопілля
Нікопольського району
Дніпропетровської області.

Ню-ню-ню!..

НЕПРАВИЛЬНО було б категорично стверджувати, що чуйні люди напріч перевелися. Це зовсім не так — вони ще частенько стрічаються.

Якось одного зимового дня, здіймаючи за собою сніговий шлейф, до автозаправної станції Балаклійської нафтобази Харківського територіального управління Держкомнафтопродукт підкотив бензовоз, за кермом якого сидів водій Гура. Описувати в усіх тонкощах, як йому вдалося вкрасти понад 700 літрів бензину А1-93, не варто. Це діло суто специфічне. Тим більше, що не встиг той Гура проїхати і кількох кілометрів, як його схопили за руку.

— Що ж це таке? — обурився до глибини душі директор згаданої нафтобази Микола Олексійович Столбовий. — І як це розуміти?

— Та я... Та вже... Винен...

І розтануло директорове серце. Бо надто вже чуйним виявилось.

— Що ж ти, любчику... Ню-ню-ню... — лагідно мовив. — Бензин — дорога річ. Ми його маємо економити, а не красти, ріднесенький ти мій. Ти більше не будеш? Ну, скажи, скажи, що не будеш.

І водій сказав. На тому все й закінчилося.

Майже аналогічну операцію провернув якось і старший оператор тієї ж нафтобази Микола Андрійович Сугак. А чого б не запустити руку до державної кишені, коли за нафтопродукти йому пообіцяли швелери, труби та інші будівельні матеріали для власного вжитку? Правда, вкрав М. Сугак у держави не бензин, а кілька бочок дизельного мастила. От тільки збути не встиг — попався.

Покрутили це діло у відділі внутрішніх справ Балаклійського району Харківщини, так на нього подивились, з іншого боку глянули і... закрили. Мовляв, намагався поцупити, але ж не поцупив. Аби ж з точки зору закону все виглядало пристойно, про всяк випадок додали:

— Ню-ню-ню, Миколо Андрійовичу, золотий ти наш. Це ж не твоє власне? Не твоє. Отож і не годиться його брати.

Старший оператор оте «ню-ню-ню» зрозумів по-своєму, і його понесло по бурхливих темних хвилях різноманітних порушень: що не перевірка, то й знаходять у нього залишки нафтопродуктів. І не якусь там мізерію, а повновагові тонни бензину, дизпалива і різних мастил. Чималі ємкості, до яких було приставлено старшого оператора, ніби мали подвійне дно. Відпустить якомусь із колгоспів належного дизпального, а воно наче й не відпускав. Тому — недолив, цьому — недодав. Самі розумієте, що залишки ні з чого не виростають. На заводах, у колгоспах, на підприємствах криком кричать, мовляв, пального не вистачає, а в ємкостях М. Сугака його, у них же поцупленого, багатенько накопичувалося.

Тільки всі оті, м'яко кажучи, порушення закінчувались тим же: керівництво і нафтобази, і Балаклійського району, і територіального управління, яке очолює Володимир Федорович Кошкарьов, досить обережно і лагідно сварилися пальчиком, промовляючи при цьому:

— Ню-ню-ню, дорогий товаришу Сугак. Так не годиться робити. Це некрасиво.

Старший оператор у черговий раз бив себе в груди, розуміюче кивав головою і чинив своє. Під час останньої перевірки у нього виявився незбагненний залишок нафтопродуктів — майже 50 тонн!

— Ну й ну! — охнули та ахнули всі, хто знав М. Сугака. — Тепер уже кримінал!

Тільки їм не була відома до кінця безмежна чуйність як декого з поважних керівників району, так і територіального управління. А вона виявилася настільки широкою і неосяжною, що М. Сугака зі старших операторів досить миролюбно перевели на автозаправну станцію заправником, де йому, до речі, теж невдовзі вдалося наламати чималу купу дров.

— А нас чого ображають? Нехай і на нас хоч трішечки понюнюкають. Хіба ми гірші за якогось там оператора? — вирішили деякі працівники Савинської автозаправки.

І почали в бензин... доливати солярку. За не зовсім офіційними даними, робили цей коктейль половина на половину. Невже й цього разу на злочинців лагідно посваряться пальчиком?..

На багатьох нафтобазах Харківського теруправління залишки нафтопродуктів досить вагомі. Вони коливаються в межах від 3 до 5—7 тонн після кожної перевірки. Звідки беруться такі лишки, можна тільки здогадуватися.

— Бензин — це не якась там водичка! — цілком авторитетно і безапеляційно пояснює ситуацію начальник управління В. Кошкарьов. — Багато чого й від температури залежить.

— Еге ж,— підтакує і собі завідуючий контрольно-ревізійним відділом управління Євген Олександрович Баштанов. — Температура вельми впливає. До того ж засоби замірювання надто примітивні. Похибка лише на одну поділку дає кількасот кілограмів.

Ну про що, скажіть на ласку, свідчать отакі розмови, як не про виняткову чуйність? Чуйність до марнотратників, безгосподарників і відвертих хапуг. Бо хороше, ох, як хороше почувати себе добреньким за державний кошт!

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

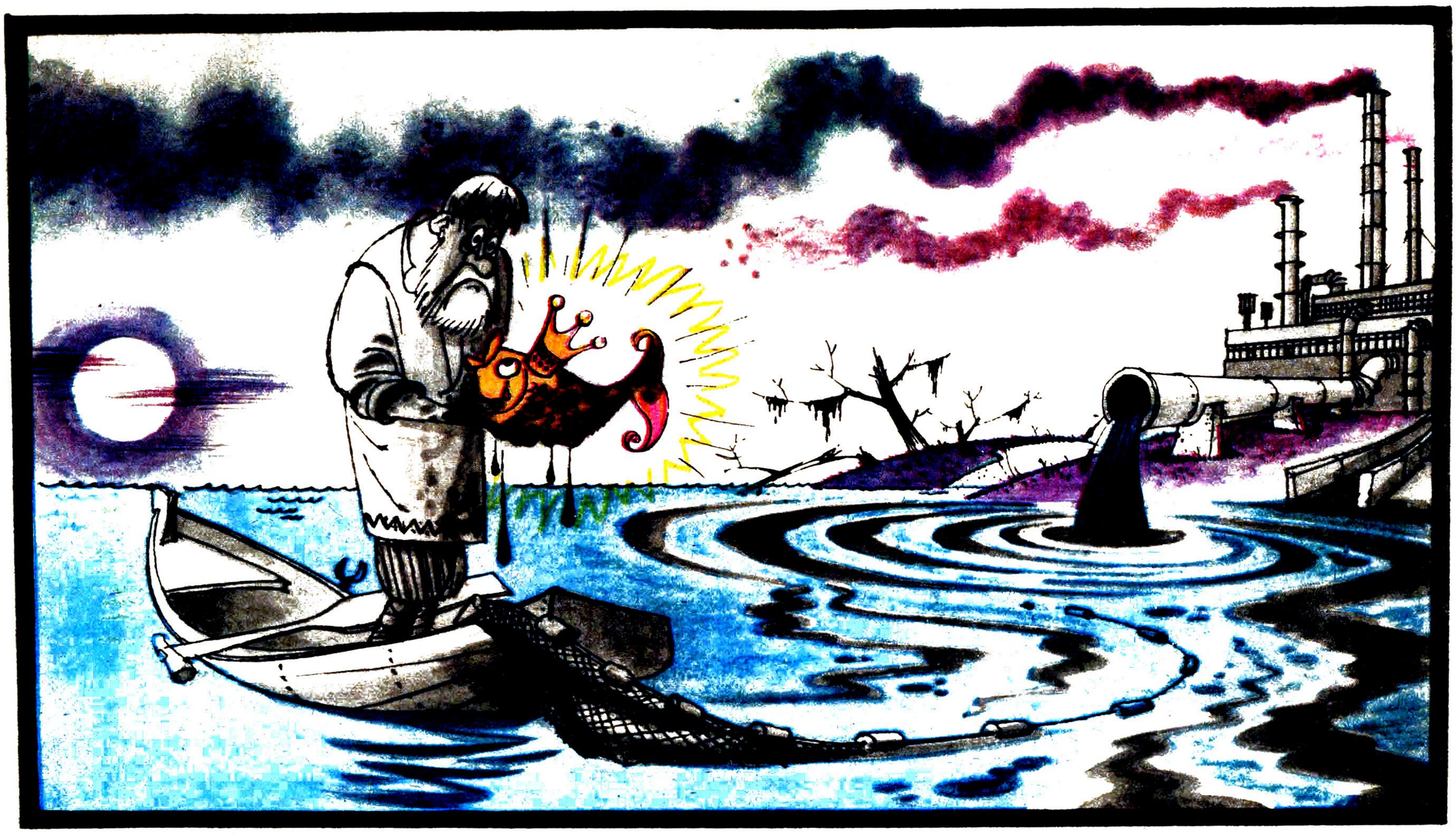

— Забери мене звідси, краще житиму у старої в кориті!

Вітаємо ювіляра!

Поета Івана ГОНЧАРЕНКА з його першим 75-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Цікаві бувальщини

ЯК ШЕВЧЕНКО ПАНА МАЛЮВАВ

Один багатющий пан, що селян своїх голодом морив, запросив Шевченка до себе в маєток і замовив йому свій портрет.

— Гаразд,— погодився Тарас Григорович. — Але за умови, що виконаєте одне прохання: поки малюватиму,— не пийте і не їжте...

— Згоден! — махнув рукою пан.

І почав Шевченко малювати. Працює день. Другий. Третій. Панові уже не до портрета. Їсти — душа болить. Ніколи ж не знав, що таке голод. Але здатись — засміють. От і сидить. Позує. А Тарас Григорович бачить те все та повагом по полотну пензлем водить. Потім кине та каже:

— Стомився. Досить на сьогодні. Та й їсти уже час.

Аж на п'ятий день закінчив Шевченко портрета. Каже:

— Хай пан подивиться, який козак вийшов!

Ледве ноги поволік вельможа і в крісло впав. Підбігла пані аж руками сплеснула — пізнала свого чоловіка! А потім спохмурніла:

— Чоловіче? А де ж твої ордени?

— Тьху, дурна! — розізлився той. — Я їх сам познімав, бо якби він ще ордени вимальовував, то тільки портрет і зостався б тобі на згадку.

ВІРНИЙ ШЛЯХ

До Бернарда Шоу прийшов початкуючий драматург з проханням прочитати його п'єсу.

— Уважно прочитав,— сказав йому Шоу за кілька днів,— і можу дати вам корисну пораду: пишіть іншу!

— А що з цією? — спитав молодий автор.

— Сховайте десь від людей!

Незабаром молодий драматург приніс Шоу другу свою п'єсу й почув від нього те ж саме.

— І довго ще отак триватиме? — у розпачі спитав початківець.

— Як у кого,— відповів Бернард Шоу. — У мене, наприклад, це тривало двадцять років. Дивіться!

І він одчинив перед відвідувачем шафу, повну рукописів.

МІНЯЙТЕ РОЗКЛАД

Бернард Шоу ніколи не дозволяв режисерам скорочувати тексти його п'єс. Директор одного лондонського театру, готуючи до постановки комедію Шоу, надіслав авторові після генеральної репетиції таку телеграму: «Дозвольте скоротити п'єсу, інакше приїжджі глядачі не встигатимуть на останній поїзд».

Шоу відповів: «Скорочувати не дозволяю, змінюйте розклад поїздів».

КОНТРОЛЕР МАВ РАЦІЮ

Один драматург запросив Бернарда Шоу на прем'єру своєї нової комедії. Та коли вони приїхали до театру, контролер нізащо не хотів пропустити Шоу.

— Ні, ні, містере Шоу, автора я пропускаю, а вас не можу...

Лише після втручання адміністратора письменники потрапили до залу.

Після закінчення спектаклю Шоу подарував контролерові фунт стерлінгів:

— Ви мали рацію, що не хотіли пропускати мене на цей спектакль.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

З „Малої студентської енциклопедії"

КВІТИ НАПРИКІНЦІ СЕМЕСТРУ

Погодьтесь, що квіти — це завжди приємно. Що ж стосується букета, який ви несміливо (і, в той же час, урочисто) даруєте наприкінці семестру педагогові,— це ще й символічно.

По-перше, квіти можуть означати вдячність і симпатію (незалежно від ваги і якості букета). І особливо приємно, коли оті вдячність і симпатія — взаємні.

По-друге, квіти натякають: іспити і заліки для студентів — велике свято! І такий же святковий настрій просто зобов'язаний мати і сам екзаменатор.

При цьому бажано: а) щоб студент, котрий вручає букет, не був найбільшим ледацюгою академгрупи (декотрі педагоги таких чомусь не полюбляють); б) щоб його не трусила нервова лихоманка і обличчя було б нормального, а не смертельно-фіолетового кольору; в) щоб кишені букетоносця не обвисали під надмірним тягарем шпаргалок і позичених конспектів.

Інколи букети виконують і декоративно-оборонні функції: сховавшись за бастіонами з квітів, студент почуває себе у відносній безпеці (приблизно так, як, приміром, зайцеві спокійніше в лісі, ніж у чистому полі). Але при цьому слід врахувати: в занадто буйних квіткових хащах скромненькі пагінці ваших знань можуть взагалі загубитися. А тому — дотримуйтеся міри!

Та найприємніші, найдорожчі за все для викладача букети розумних і глибоких відповідей — як доказ безсумнівної плідності його педагогічних зусиль протягом учбового року. Тому студентові варто пам'ятати: навіть найрозкішніші квіти не замінять скромної (але правильної!) відповіді. Більше того: ваші міцні знання успішно компенсують ПОВНУ ВІДСУТНІСТЬ БУКЕТІВ в екзаменаційній аудиторії. Бо саме вони (оті міцні знання) і стають найпрекраснішими, найбажанішими квітами для вашого педагога.

КОЛОКВІУМ

У перекладі з латинської КОЛОКВІУМ означає «співбесіда». Вже сам термін делікатно вимагає наявності принаймні двох співрозмовників.

Від прозаїчного заліку чи іспиту колоквіум відрізняється тим, що тут ставити запитання може як керівник слухачам, так і навпаки: учні своєму пастирeві. Тому справжній колоквіум подібний до шахового сеансу одночасної гри: гросмейстер-педагог не лише екзаменує і слухає молодших партнерів, але й сам відбиває атаки їхньої наукової допитливості. З тією лише різницею (втім, досить істотною), що на хорошому колоквімі, зрештою, виграють всі і немає сумних переможених.

У дискусійній ситуації (а вона цілком можлива на співбесідах) не рекомендується вдаватися до аргументів типу: «Я — старший за вас!», «Краще на себе подивись!» або «Всі ви — дурні!».

Хоча том «Енциклопедичного словника», який влучно жбурнули в опонента, має, звичайно, певну вагу, але як вагомий доказ вашої правоти він розглядатися все ж не може. Тим більше — як доказ науковий.

І нарешті, колоквіум — найдемократичніша форма академічного взаємоконтролю, що дає можливість прозондувати глибину ерудиції не тільки учнів, але й тих, хто їх навчає. А тому — приємних і плідних вам співбесід, колеги!

Юрій ШАНІН.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

МОЖНА й ДИКУНАМИ

РЕПОРТАЖ

— Шановні товариші! — відкрив чергове засідання клубу губителів природи головуючий. — Курортний сезон в розпалі, а більшість наших членів ще не була у відпустці...

— Куди це годиться?! — загули ті, котрі ще не відпочивали.

— Спокійно! — закликав до порядку головуючий. — Слово з цього приводу має завідуючий сектором відпочинку.

— Горимо, шановні, горимо! — розпачливо почав свій виступ завсектором. — Наші санаторії не можуть надати місця усім бажаючим, бо дехто вважає, що відпочивати можна тільки на березі Чорного моря. Хоча, мені здається, для губителів природи немає нічого кращого, як відпочити біля забрудненої виробничими стоками річки, замуленого ставка...

— Правильно! — почулося з середніх рядів. — На те ми й губителі.

— Тому пропоную відпочивати дикунами. Де? Можна у Могилів-Подільському Вінницької області. Поставте на березі річки намети — і відпочивайте, скільки душа бажає. До речі, в ту річку скидає неочищені стічні води місцевий завод безалкогольних напоїв, яким керує Микола Миколайович Плевако, і винзавод, який очолює Анатолій Дмитрович Лутак.

— Стоки винзаводу — це прекрасно! — пожвавішало у залі.

— А місцевий хлібозавод (директор — Ніна Іванівна Колесник), бувае, добряче коптить небо. Тому навіть якщо випаде мало сонячних днів, ви прийдете з відпочинку чорними.

— Чудово! — схвально загукали губителі.

— Любителі гір,— продовжував завсектором відпочинку,— можуть поїхати в село Завадку Сколівського району Львівської області. Краєвиди там — вражаючі. Особливо біля річки Завадчанки, в яку з радгоспних ферм тече гнойвка. Директор радгоспу Бабій Б. І., кажуть, годинами зачарований стоїть на березі.

— Поїдемо! — закивали губителі головами.

— Непогано можна відпочити і на березі річки Вовчанки, яку постійно забруднює Деребчанський цукровий завод. Директор підприємства Остап Миколайович Скришевський може підшукати мальовничіше, з нашої точки зору, місце для наметів... До речі, наметами, рюкзаками, спальними мішками правління нашого клубу має змогу забезпечити хоч сьогодні.

Останні слова завсектором заглушив грім оплесків. А коли вони стихли, підвівся головуючий:

— Усе це добре,— мовив він,— але є одна заковика: керівники названих підприємств і господарств — не члени нашого клубу...

— Вибачте! — зірвався з місця завсектором відпочинку. — Я забув сказати, що усі мною згадані товариші надіслали заяви з проханням прийняти до наших лав.

— Ну, тоді інша справа. Гадаю, що заяви можна й не обговорювати,— висловив думку головуючий.

— Достойні бути членами нашого клубу! — підтримали з місць.

Відкритим голосуванням тт. М. М. Плеваку, А. Д. Лутака, Н. І. Колесник, Б. І. Бабія, О. М. Скришевського одноголосно було прийнято до Клубу. Їм також оголошено подяки за створення чудових зон для відпочинку членів клубу губителів природи.

Репортаж вів М. ПРУДНИК.

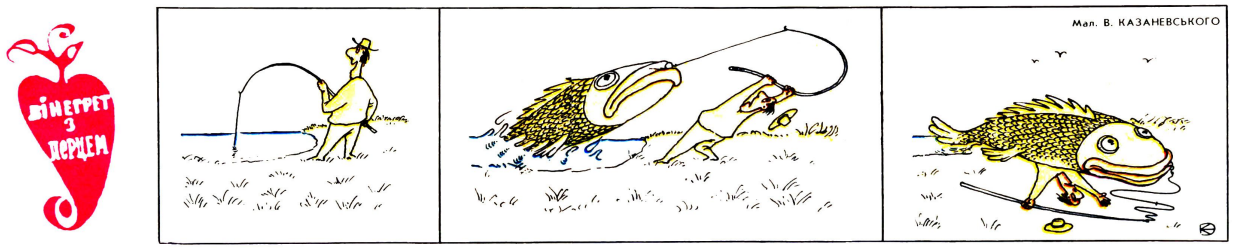

Без слів.

Мал. А. АНДРЕЄВА (Херсон)

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

Без слів.

Малюнки О. АЛЬОШИЧЕВА

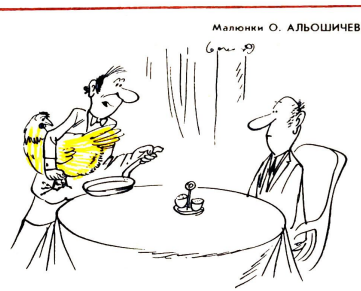

— Вам омлет чи просто яєчню?

— Куди дів качалку!

Мал. І. ЛОПАТІНА (Калач)

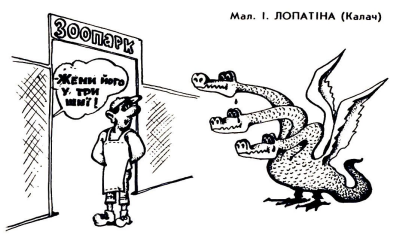

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

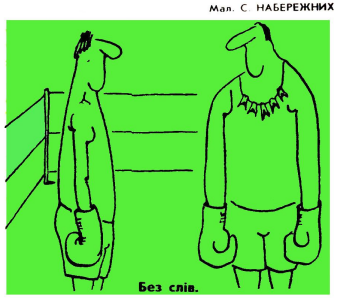

Без слів.

І сміх, і гріх

ОЦЕ РОЗТЛУМАЧИВ!

Кривавому антинародному піночетівському режимові дедалі стає усе сутужніше. Отож не диво, що сам чілійський диктатор узявся докопатися до причин цієї скрути.

Як повідомляє агентство Ассошіейтед Пресс, виступаючи по телебаченню, Піночет сказав буквально таке: «Ми є свідками деморалізації нашого народу, який не насмілюється виступати на захист уряду».

Бачите, як усе лепсько виходить! Народ, значить, винен: бракує йому сміливості проти самого себе, проти зростання своєї самосвідомості виступити, кинутися усією громадою на захист ненависного уряду від гніву та невдоволення народного.

ВИМОГИ ЗРОСТАЮТЬ

Щоб полонити серце дами, середньовічному рицареві досить було мати приємну зовнішність і благородну душу. Про вимоги ж, які ставлять деякі сучасні перебірливі дами перед своїми майбутніми обранцями, може якоюсь мірою свідчити хоча б ось така, вміщена в західноберлінській газеті «Тіп», об'ява: «Інтелігентна сорокарічна жінка... шукає працьовитого домогосподаря, який зміг би вирішувати всі насущні господарські проблеми... і у вечірньому костюмі, і в фартусі мав би вигляд джентльмена. Бажано з освітою і смаком до літератури».

Рицарям, думається, було легше.

Так звані американські військові «радники» із зброєю в руках беруть безпосередню участь у сутичках з патріотами Сальвадору.

(З газет).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Дякуємо за підкріплення!

Що так, то таки так

Радянський Союз, твердить він, є «зло в сучасному світі». Коли в світі є таке зло, «за велінням святого письма й Ісуса Христа ми повинні чинити йому опір усіма силами», заявляє президент...

Найбільше занепокоєння, причім схоже, що президент явно не жартує, викликає той факт, що його концепція «холодної війни» як священної війни передбачає не лише, що інша сторона є «осереддям зла», але й що ми являємо собою осереддя доброчесності. Непомірна впевненість у своїй правоті, переконаність у своєму призначенні як партнера всевишнього — небезпечна річ. У цьому плані Рейган проявляє бездумну впевненість у собі. Виступаючи в Орландо, він, здавалося, був цілком певний того, на яких позиціях стоїть бог стосовно складних проблем нашого віку. Бог — із нами, бог — прихильник «холодної війни», бог — проти заморожування ядерної зброї, одне слово, бог — республіканець-рейгановець. Ця впевненість надміру скидається на визначення фанатика як людини, яка переконана, що робить те, що «зробив би бог, якби він знав конкретні обставини».

Одначе Рейгану не завадило б згадати мудрий вислів Кальвіна Куліджа, який є для нас ідеалом президента: «Один із перших уроків, які повинен засвоїти президент,— збагнути, що кожне його слово важить цілу тонну».

Розважливі політичні діячі не плутають партійних платформ із десятьма заповідями. Їх увага досить поглинута проблемами державної політики. Видавати минущі політичні уподобання за мудрий замисел всевишнього — не тільки самовпевнено, а й небезпечно.

А. ШЛЕЗІГЕР,
професор історії
Нью-Йоркського університету.

* * *

Крилаті ракети наземного базування ми можемо використати тільки в Європі. Ми вели в Європі першу світову війну, ми воювали в Європі під час другої світової війни і хотіли б вести третю світову війну теж у Європі...

Рішення про застосування ядерної зброї в Європі належить Сполученим Штатам, і тільки їм. Один із найбільших міфів, які поширюються в Європі, полягає в тому, що країни НАТО так чи інакше дістануть право голосу в питанні про те, застосовувати Сполученим Штатам ядерну зброю чи ні. Вони цього права не дістануть.

Директор американського інформаційного центру з воєнних проблем
контр-адмірал Дж. ЛАРОК.

* * *

Ціль адміністрації Білого дому... підтримати уряди Гватемали і Сальвадору, хоч якими кривавими вони не були б, і оголошувати комуністами всіх, хто не згоден із цією політикою.

«Нью-Йорк таймс».

З іноземного гумору

Лікар:
— Сер, ваша хвороба збагатить медицину!
Пацієнт:
— А я думав, що обійдуся десятьма доларами.

* * *

— Що таке економіст, містер Сміт?
— Це людина, яка знає про гроші більше, аніж ті, хто їх має.

* * *

— Я зробив літературу своїм бізнесом.
— Вдалось щось продати?
— Все, крім костюма, який на мені.

* * *

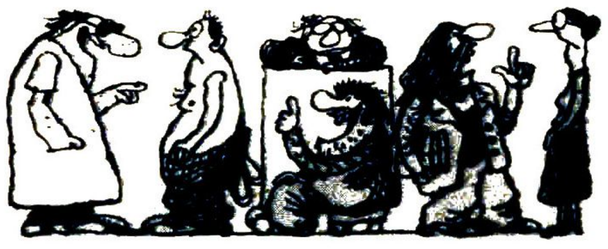

— Ви коли-небудь в житті заробили хоч долар? — питає суддя в жебрака.
— Так, ваша честь. Я голосував за вас на останніх виборах,— відповів той.

* * *

До містера Хокінса з провінції приїхав знайомий погостювати. Час ішов, але гість додому не збирався.
— Чи не скучила за вами дружина та діти? — запитав одного разу містер Хокінс.
— Мабуть, ви маєте рацію, друже. Я сьогодні напишу, щоб і вони приїхали.

* * *

До зубного лікаря звернувся пацієнт з проханням вирвати хворий зуб. Довідавшись, скільки це буде коштувати, пацієнт вигукнув:
— Десять доларів за п'ять хвилин! Дорого!
— Якщо хочете, я можу тягнути його цілий день,— відповів лікар.

* * *

Банкір повів до зоопарку сина. Переходячи від клітки до клітки, син пустував, дражнив звірів.
Батько звернувся до власника зоопарку:
— Скільки коштує оцей зоопарк? Я б купив для сина.

Власник зоопарку зацікавлено глянув на мільйонера:
— Краще скажіть, скільки коштує ваш син. Він підійде для нашого зоопарку.

* * *

— Тату, я дуже часто читаю про людей: «Бідний, але чесний». Чому ніколи не пишуть: «Багатий, але чесний?»
— Ти що, синку? Ніхто в це не повірить,— відповів батько.

* * *

Вона: «У тебе багато бідних родичів?»
Він: «Я не знаю жодного».
Вона: «А багатих?»
Він: «Жодний не знає мене».

* * *

Актор, якому нічим платити за квартиру, переконував хазяїна:
— Через двадцять років перехожі будуть вказувати на ваш будинок і казати: «Тут жив Даубер!»
— Якщо ви не сплатите боргу, перехожі будуть казати це вже завтра!

Переклав з англійської
Ю. БРОДСЬКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗА СИГНАЛАМИ ЧИТАЧІВ —

з Кіровоградської області: ***«До ручки довів ферму № 3 завідуючий Крюченко П. А., — писали Перцеві з колгоспу «Україна» Добровеличківського району. — Роботу занедбав, корми розбазарює, ставиться до підлеглих по-хамському». На прохання редакції цей лист перевірили народні контролери. Голова районного комітету народного контролю тов. Константиновський сповістив про вжиті заходи: Крюченка з посади звільнено, з керуючого відділенням Грозного за приписки заробітної плати утримано в прибуток колгоспу 120 крб.***

з Вінницької області: ***забудовниця Є. А. Руда (село Снітків Мурованокуриловецького району) поділилася з Перцем своєю бідою: ще у 1982 році сплатила вона гроші Котюжанівській дільниці побуту за будматеріали та спорудження будинку, але нічого їй так і не зробили. Перець поділився у зв'язку з цим своїм обуренням із райвиконкомом. І ось позитивний наслідок: матеріали Є. А. Рудій завезено, усе, що належить, зроблено. А майстра Котюжанівської дільниці Бзовську Н. І. з посади звільнено. Про це повідомив редакції голова райвиконкому тов. Марецький.***

з Полтавської області: ***А. О. Семик, мешканець села Орлика Кобеляцького району, здав на гарантійний ремонт до дніпропетровської майстерні об'єднання «Побутрадіотехніка» свою радіолу «Рекорд». Чотири місяці мудрували над нею майстри, але, так нічого й не вимудрувавши, написали замовникові, буцімто у них немає запчастин. Ображений А. О. Семик звернувся до Перця. Після його втручання і запчастини знайшлися, і винних покарали: як видно з відповіді Перцеві головного інженера республіканського об'єднання «Укрпобутрадіотехніка» тов. Ковтуна, за низький рівень роботи майстерні бригадира Півненка В. І. звільнено з посади, те ж саме спіткало — за халатність, тяганину та бездушне ставлення до замовників — приймальника апаратури Кобушка А. І., майстрові Сидорову А. П. оголошено догану. А перед А. О. Семиком керівники дніпропетровського об'єднання вибачилися.***

ПЕРЧЕНЯ

З ПЕРЕЛЯКУ

Бігла ящірка по полю.
Де б наїстися уволю?
Зупинилася на мить,
Щоб комашку ухопить.

Поряд зайчик пробігав,
Дуже ящірку злякав.
Затремтіла, наче лист,
І в траві згубила хвіст.

ТАРАСИК І КАРАСИК

Скоромовка

На гачок попавсь карасик —
Упіймав його Тарасик.
Стрепенувся той карасик —
Упустив його Тарасик.

Василь КРАВЧУК.

СОЛОДКА РОБОТА

Солодку роботу дала мені мати:
Червону малину в садочку збирати.
Вже сонце сховалось за листя зелене,
Та досі порожнє відерце у мене.
І так мені добре — співати охота.
Це щастя, коли до вподоби робота!

Петро СОРОКА.

СКУЧИВ

Настали літні канікули. Гриць зітхнув і каже:

— Ой, скоріше б ті канікули закінчувалися.

А батько:

— Що, скучив за школою?

— Ні,— відказує Гриць,— закортіло тих пиріжків, що мама завжди до школи давала...

Григорій РІЗНИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЩУКА-ЗЛЮКА І ПЛІТОЧКА-НИТОЧКА

КАЗКА

У невеличкій мілководній річечці, зарослій високим очеретом і лататтям, жила гострозуба Щука-злюка.

Чимало на своїм довгім віку вона завдала лиха маленьким рибкам. Найбільше діставалося спокійним Пліточкам. От зібралися якось вони у тихій заводі та й стали гуртом думати-гадати: «Як же нам далі на білому світі жити?! Геть зведеться всенький наш рід! Вже й так нас мало лишилося...»

І тут подала свій голосок тонесенька, як ниточка, Пліточка:

— Не сумуйте, любі сестрички, журбою своєму горю не зарадимо! Я оце придумала, як нам найхутчіше розквитатися з проклятою Щукою-злюкою.

Пліточки лише поглянули одна на одну і недовірливо посміхнулися:

— І що ти таке вигадуєш? Та вона ж тебе, мов ікринку, проковтне.

А Пліточка, махнувши вузенькими плавниками, попливла проти течії, відшукала в густій осоці Щуку-злюку та й каже:

— Агов, лиходійко! Годі тобі вилежувати боки. Давай позмагаємося, хто з нас виявиться спритнішим і першим до фінішу допливе!

Розгнівалася Щука-злюка, роззявила широчезну, мов ворота, пащу і кинулася на Пліточку — хотіла її з'їсти. А та крутьверть хвостиком, попливла і вскочила у ятір, замаскований в пахучій лепесі.

А Щука-злюка за нею.

Тонесенька Пліточка вискочила в першу-ліпшу дірочку, а Щука-злюка борсалася в ятері, доки не прийшов рибалка і не вкинув її в свою полотняну торбу.

Михайло ХИЖКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

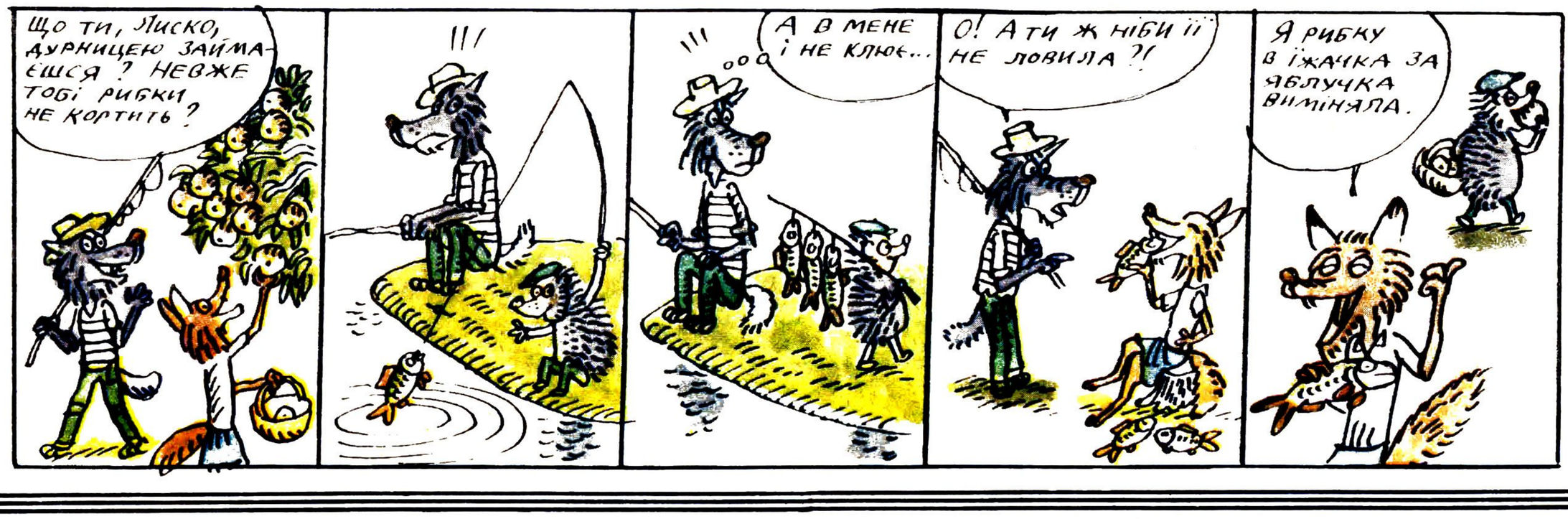

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

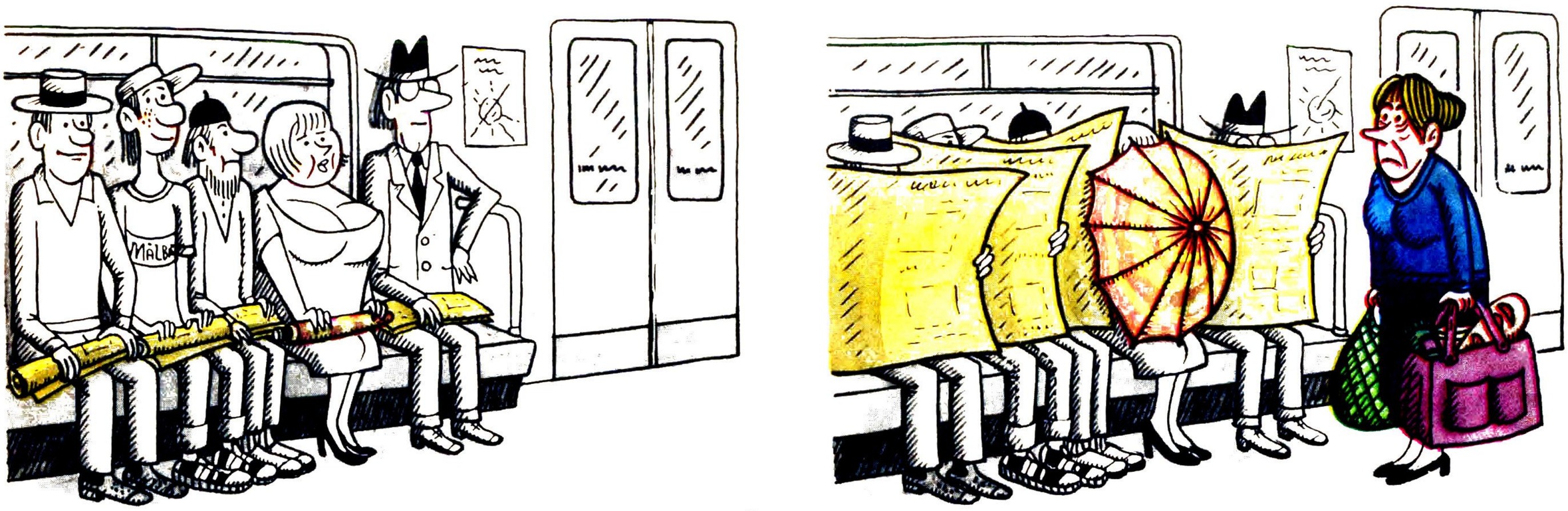

Без слів.

Юрій Крутяк

У чотири рядочки

ЙОГО СВЯТИНЯ

Його святиня — грошики у схованці,
Все інше — блеф, пустопорожній звук.
Якщо із нього витрясти карбованці,
Він сам залишиться, немов пустий капшук.

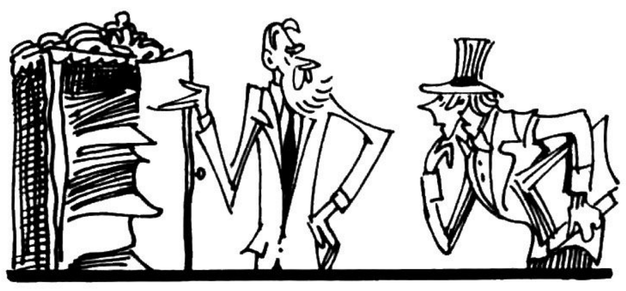

ДИНАМІЧНА ЕПОХА

Така епоха динамічна нині,
Що в безкінечній метушні і біганині
Ми гарне часом помічаємо в людині,
Коли вона уже у домовині.

ПРО ХАМСТВО

Ми звикли: нахаба малюється чорним,
Виводиться він і страшним, і потворним,
Але ж у житті ще трапляються хами,
Одягнені модно й пропахлі духами.

ПРИСТОСУВАЛИСЬ

Дивуєтесь, що всякі хитруни
Благополучно здрастують і досі?..
Нічого дивного... Вони, як таргани,
Що звикли плавать навіть в хлорофосі.

ЧИМ ВИЩА ПОСАДА

Чим вище піднявсь по службовій драбині,
Тим більше добра ти повинен зробити людині.
А от у житті ще подекуди часом буває:
Чим вища посада, тим вище він ніс задирає.

ПОБАЖАННЯ

Дає посада грошики і владу,
А розуму вона не додає,
Тому-то й бажано, щоб керівну посаду
Давали тим, у кого він вже є.

НЕ ДОПОМОЖЕ...

Уставив книжками полиці Хома,
Щоб думали: в нього́ багато ума,
Але якщо штуки тієї нема,
То тут вже нічого не вдіє й Дюма.

ЕГОЇСТИ

Син поклав на ніжку ніжку
І цигарку смалить в ліжку...
— Ох і предки — егоїсти:
Не несуть і досі їсти!..

ПЕРЕРІС

Як Вова пустував, казали: — Це пусте!
Пролине час, і він переросте...
Та от настав, нарешті, і фінал:
Ті пустощі переросли у кримінал.

УЧЕНИЙ ГЛІБ

Пустодзвоненко Гліб — перспективний учений,
В дисертації вчив їсти хлібчик печений.
І тепер, кажуть, в того ученого Гліба
Є на всеньке життя — і на хліб, і до хліба.

ЩЕ РАЗ ПРО ЗАБРУДНЕННЯ РІЧОК

В науці відбулася революція,
Та шкутильгає й досі еволюція,
Бо риба і у вік цивілізації
Не виживає ще в каналізації.

ТЕЖ ТЕМА...

Знайшов поет, і зовсім недалечко,
Для творчості дороговказну зірку:
Про кожен свій стрибок у гречку
Писав по циклу він, а то і цілу збірку.

З ГАРМАТИ ПО ГОРОБЦЯХ

По горобцях з гармати у минулім
Стріляв літературний молодець.
Тепер замовк... І у гарматнім дулі
Змостив собі гніздечко горобець.

ВОВК НА ДІЄТІ

У Вовка в нирках почалися болі.
Солоного, сказали, ані грама!..
— О боже мій!.. Та що ж це буде?.. Драма! —
Вовк прохарчав і Зайця з'їв без солі.

НЕОБАЧНИЙ РЯБКО

Лизав Рябко хазяйську руку вічно,
А раз не витримав — вкусив, а не лизнув...
Забулося лизання довговічне,
Запам'яталось те, що він гризнув.

НОРМАЛЬНО

— Ну, як життя? — спитав Собаку Кіт.
— Нормально! — каже. — Все як слід!..
Думки хазяйські я з півслова розумію
Й на задніх лапках теж ходить умію.

ЛЕВ І ОСЕЛ

Зустрівся Лев з Ослом і посміхнувся кисло:
— Ну, ти й дурний! — позбиткувавсь над ним.
— Ось почекай, я сяду в твоє крісло,
Тоді побачимо, хто буде з нас дурним!..

ЧИЖИК

Чижик-пижик вийшов з дому,
Шкіряна під крильцем папка...
Мабуть, важний... Бо на ньому —
Пижикова шапка!

ЛИС-ПРОПОВІДНИК

Квочці проповідь Лис у тихенькім садочку
Про любов і про мир намагався читати...
Квочка слухає Лиса... Підтакує Квочка...
А тим часом в курник заганяє курчата.

Мал. О. СЕВЕРИНА

— А я тебе розіграв. Ніяких контролерів сьогодні не буде!

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Ой, сиджу я на балконі,
А в конюшні іржать коні».

М. П-ко з Вінниці.

— Мабуть, наслухалися Ваших віршів!

«— Та брешеш! Каже жінка сміло,
Нема вже мамонтів давно,
Може то слон, може слониця,
Воно в наш вік вже все одно».

С. Б-енко із Запорізької області.

— Що подієш — емансипація!..

«У селі Зелене поле
Де ледацюгою один Кіндрат,
Головує у сільраді
Всім відомий Гнат.
А дільничний там Кирило,
В опорпункті там Данило».

С. М-енко з Миколаївщини.

— Підкидаємо Вам іще кілька свіженьких рим: у селі Зелене Поле, окрім названих Вами осіб, ще живуть Іван і Степан, Петро і Дмитро, Семен і Євмен, Андрій і Сергій, Грицько і Стецько, Вадим і Саврадим, Овсій і Олексій... Можна також, для оригінальності, римувати ще й так: Хома — кума, Антон — самогон, Параска — закваска, Одарка — чарка (сварка, шкварка, припарка і т. д., і т. п.) Чекаємо нових, самобутніх творів!

«Давно, друзі, це було,
Там, де Кизил-Куми
В одному селі жило
Три веселих куми».

Л. Б-чук з Ровенщини.

— Який рідкісний збіг! А ми оце зовсім недавно довідалися ще про одне село, там, де баобаби, і у тім селі жило три веселі баби!

Страшне перо

...НЕ В ГУСАКА...

«Шановні товариші колгоспники! Правління колгоспу просить вас здавати своє молоко на молокоприймальні пункти. У тих, в кого жирність буде найвища, будемо вішати біля контори і оголошувати по радіо. Правління к-пу».

(З об'яви).

Надіслав М. ЛЕСІВ.

«О Б' Я В А!
Хто знайшов олімпійку в «мужскій душі»
просимо занести в 503 ком.
Будемо дуже вдячні».

Надіслав Б. СОЛЯНИК.

«НАЧАЛЬНИКУ УПО УВД
КИЕВСКОГО ОБЛИСПОЛКОМА

30 июля инспекцией пожарной охраны были опечатаны маг. «Хозтовары» и подсобное помещение маг. ТПС с. Рогизна.

Для ускорения нарушений пожарной безопасности правление Шамраевского с/р просит вскрыть указанные объекты.

Пожарную безответственность гарантируем.

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ ПРАВЛЕНИЯ
ШАМРАЕВСКОГО С/РОБКООПА
М. ШАБАТИН».

(З офіційного листа).

Надіслав В. РЕШЕТНЯК.

«Водіїв, які були в нетверезому состоянії і розбилися, відправити на ремонт в Велико-Рублівське відділення «Сільгосптехніка» за їх рахунок».

(З рішення правління).

Надіслала Г. ЗАРУДНЯ.

Друже перо!

Розтлумач, будь ласка, працівникам Кремидівської сільгосптехніки (це — у Комінтернівському районі нашої області), що фарбою хлібні валки не підбирають. Підбирач від комбайна «Нива» ми здали туди на ремонт,— а його там лише пофарбували, та й то неякісно. Вали в підбирачі зовсім негодящі, пружини не замінені, редуктор не розбирався... Словом, якщо кремидівські ремонтники так і хліб їдять, як працюють, то я їм не заздрю.

О. ЦУРКАН,
комбайнер колгоспу імені 1 Травня.

с. Новоборисівка
В.-Михайлівського району
на Одещині.

Ти, звичайно, знаєш таке прислів'я: «Танцювали, танцювали та й не вклонилися». То воно про наш Будинок культури. Збудував його три роки тому Баранівський міжколгоспбуд і здав в експлуатацію... без сцени. Хоча, зрозуміло, експлуатувати його в такому стані не можна.

Одне слово, якщо будівельники танцювали, танцювали і не вклонилися, то нашим учасникам художньої самодіяльності і танцювати немає де. Бо навіть кінофільми зараз доводиться демонструвати у приміщенні, яке призначалося для магазину.

МОЛОДЬ СЕЛА.
Усього десять підписів.

с. Смолдерів
Баранівського району
Житомирської області.

Ось таку телеграму одержала наша школа-інтернат № 1 від Київського екскурсійного бюро: «Связи снятием автоты КД 945 екскурсия 25 маямна состоится лжеымес возврат кенег решить отделе...»

Як ти догадуєшся, в жодному словникові таких слів немає. Не змогли нам їх розшифрувати і у відділенні зв'язку № 115, яке нам цю телеграму вручило. І хоч ми не розуміємо, за що зняли автоты і який лжеымес відбудеться 25 маямна, зате впевнені: винним у такому жахливому перекручуванні тексту взагалі не варто було б платити кенег за халтурну роботу.

Р. ГЛИНКА, голова профкому
школи-інтернату № 1.

м. Київ.

Правду кажуть, що стисліcть — сестра таланту. Цей афоризм справедливий і тоді, коли мова йде не про літературу. Я от, наприклад, написала в ужгородський жек № 6, що наш будинок №2/16 на площі Возз'єднання потребує ремонту. І одержала надзвичайно лаконічну відповідь начальника жеку О. Б. Заревича: «Вашу заяву розглянуто. Відповідаємо, що Ваш будинок запланований на капітальний ремонт. Недоліки, перелічені в заяві, будуть усунуті». А коли, в якому столітті? Про це тов. Заревич умовчує.

Хіба не свідчить така стисліcть про наявність бюрократичного таланту?

А. ВАЛЬТЕР.

м. Ужгород.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Ю. Рум'янцева («Кіперуш», м. Кишинів)

— Товаришу голова, прошу звільнити мене з ферми, не можу я більше дивитися на поросят.

Мал. Е. Гельмса («Чаян», м. Казань)

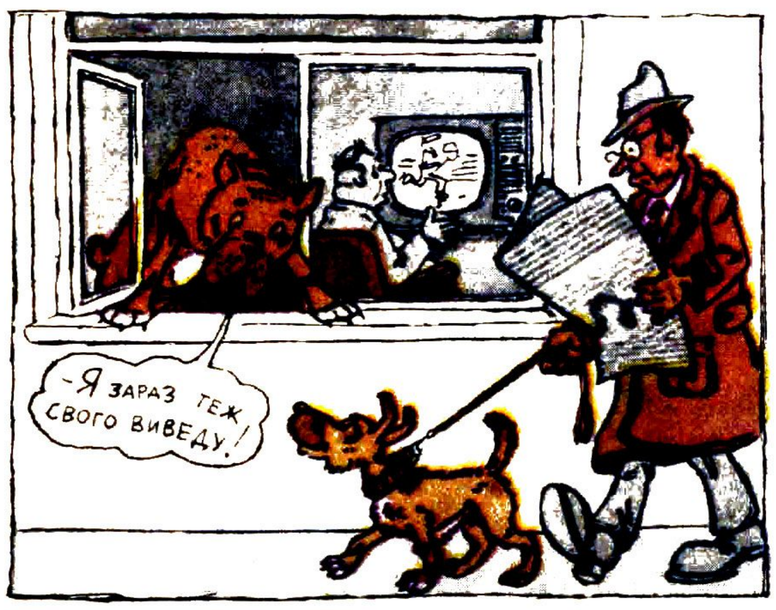

Мал. О. Калласа
("Піккер", м. Таллін)

— Забороняють у робочий час ходити по магазинах і сидіти в кафе! А що мені робити з тим робочим часом!

Мал. Ю. Язана («Кіперуш», м. Кишинів)

— Вірно, жінко, кажеш! Навіщо нам вікна! Краще хай іще один килим висить...

Мал. Е. Дишаєва («Чаян», м. Казань)

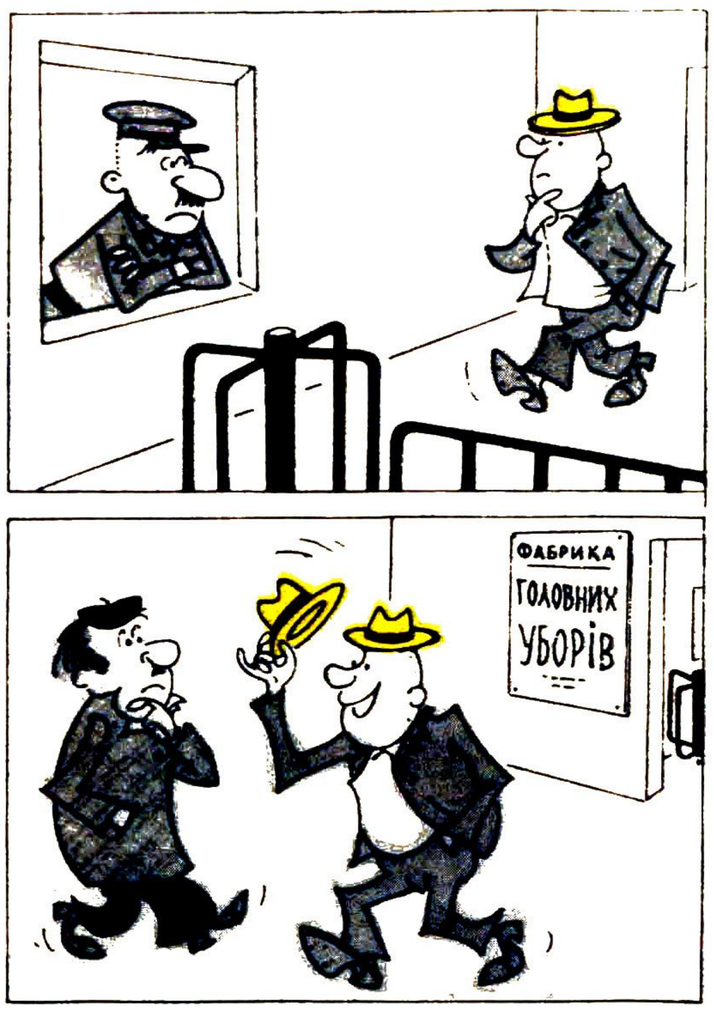

Без слів.

Мал. В. Павлова
("Хенек", м. Уфа)

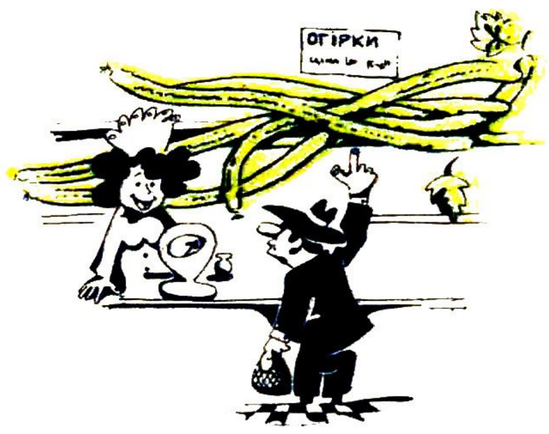

— Відміряй мені метра півтора.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Голова колгоспу «Шлях Леніна» (Єланецький район) Конобеєв Г. А. вважав, що у повсякденній роботі неможливо обійтися без міцних слів. Щодня свій багатющий специфічний лексикон він використовував на повну потужність. Адресуючи його своїм підлеглим. Про це писалося у фейлетоні «Матюк як запорука успіху...», опублікованому у № 1 журналу.

Після виступу Перця секретар Миколаївського обкому Компартії України тов. Шараєв повідомив, що рішенням бюро Єланецького райкому партії Конобеєву Г. А. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. А Єланецькому райкому партії вказано на недостатню виховну роботу з керівниками трудових колективів.

◆ У № 2 журналу було вміщено листа про те, що у мешканців міста Буська часто бувають перебої з водою.

Заступник голови виконкому Львівської облради П. І. Шавков повідомив редакції, що виступ Перця про незадовільне водопостачання міста Буська було розглянуто в облвиконкомі. Для кращого забезпечення питною водою жителів районний комбінат комунальних підприємств ввів у дію додаткову свердловину. Нині ведуться роботи по будівництву ще однієї насосної станції. А для проведення капітального ремонту та реконструкції об'єктів водопроводу міста замовлено технічну документацію.

◆ Про те, що у селі Новодобрянка протягом кількох місяців не працював магазин, бо керівники Добровеличківської райспоживспілки ніяк не могли підібрати туди продавця, писалося у листі, що був надрукований у «Перці» № 3.

Як повідомив голова правління Кіровоградської облспоживспілки В. М. Кондратюк, листа цього було обговорено на засіданні правління облспоживспілки. Нині продавця підібрано, і магазин щодня працює.

◆ У селі Кошляки (Тернопільщина) вже давно закрили на ремонт баню. А от коли її збираються відкрити, ніхто сказати не міг, бо ремонт ішов так, як мокре горить. Лист про це надійшов до Перця.

Заступник голови Підволочиського райвиконкому Б. І. Богун повідомив, що в бані повністю замінено водопровід, котли, проведено сантехнічні та малярні роботи, і баня тепер регулярно діє.

◆ Жителі села Літки (Житомирська обл.) поскаржилися редакції на те, що у них є один дерев'яний місток, але і той аварійний.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Лугинської райради С. І. Терещенко повідомив, що силами місцевого радгоспу замість дерев'яного містка побудовано залізобетонний.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 14 (1152) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.06.83. Підписано до друку 04.07.83. БФ 11678. Формат видання 70 × 108¹/₈. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.486.000. Зам. 03235.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Що ховається за димовою завісою.

ПОЛІЦІЯ НА СТОРОЖІ

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ану, витягай свій гаманець, поки його в тебе інші не відібрали!